

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Anna Zarlenga
SPIACENTE, NON SEI IL MIO TIPO

Copyright © 2019 Newton Compton Editori srl.
This edition published in agreement with the Proprietor through
MalaTesta Literary Agency, Milan
Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03549-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ana Carlenga
Lao mi je,
NISI MOJ TIP

Prevela Vesna Rakonjac

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Tebi, tata

Prvo poglavlje

TEO

Mrzim venčanja.

Mrzim ih koliko vegan mrzi šnicle. Nisam vegan i kad vidim *seitan*^{*}, bežim kao da mi je mastif za petama, ali poređenje je prikladno.

Mrzim venčanja.

Došao sam samo zato što se ženi moj najbolji prijatelj i što ne želim da propustim priliku da ga zavitlavam zbog toga!

Obukao sam se u crno. Crne pantalone, crni sako, crnu kravatu, tamne naočare za sunce. Ličim na pogrebnika, a upravo mi to i jeste namera. Neću im poželeti sreću, već ću im izjaviti saučešće.

Seo sam na klupu u crkvi i pokušavam da ne obraćam pažnju na ljutite poglede koje mi upućuju zvanice. Toliko jezivo izgledam da je neko krišom podigao dva prsta protiv uroka. Misli da ga ne vidim, ali ja sve vidim. Iza tamnih naočara posmatram svaki detalj ove glupave farse.

^{*} Jelo od punog pšeničnog zrna koje nadomešćuje potrebu za mesom, koristi se u vegetarijanskoj ishrani.

Šta to čoveka tera da se opredeli za monogamiju? Ne znam odgovor, meni je to potpuno besmisleno pitanje.

Zašto bih dopustio da me celog života kinji jedna jedina žena? Šta bih dobio zauzvrat?

Više sam nego ubeden da sam u pravu. Uostalom, ne čini mi se da išta u životu radim pogrešno. Ja sam primer srećnog čoveka i time se ponosim, poprilično se ponosim. Iznenadni udarac laktom prekida ovo moje nepotrebno razmišljanje. Da nisam kojim slučajem zadremao?

„Teo, barem danas se lepo ponašaj!“, prekoreva me Mateo, mlađoženjin rođak.

Zevnem mu u lice, a čak se i ne trudim da stavim ruku na usta. „Ova ceremonija je prava gnjavaža. Došlo mi je da se sakrijem u ispovedaonicu i malo odremam.“

„Meni izgleda kao da i jesi već malo dremnuo“, ispravlja me. Mrzim i osobe koje vole da su po svaku cenu precizne.

Aplauz me zatim prene. Stigli smo do centralne scene.

„Čovek ne rastavi ono što Bog sastavi“, izgovara sveštenik gromkim glasom.

Dobro, a da li bi možda bilo bolje da se kaže da je žena ta koja rastavi ono što Bog sastavi?

Ova sarkastična pomisao pospešuje nadolaženje crnih misli: ne mogu da podnesem činjenicu da gubim svog prijatelja po pijanstvu i veselim muvanjima.

Sa kim ću sada da se mlatim sa guskicama subotom uveče? Neće to biti isto bez njega. Moram da pronađem zamenu dostojnu njegovog imena.

Ceremonijalno mučenje se konačno bliži kraju. Sada je na redu bacanje pirinča.

„Uzmite šaku zrnevlja!“, viče neka žena ogromne zadnjice, pretpostavljam mladina rođaka, bestidno crvene kose. U rukama drži

korpu punu fišeka sa pirinčem, položenih na podlogu od upakovanih bombona.

„Mogu li da dobijem i bombone?“, pitam umiljato, koristeći svoju taktiku „skidanja gaća“.

Žena tenk mi se smeši i namiguje.

Naježim se, ali ne menjam izraz lica.

„Samo se posluži, šećeru. Ali pazi gde ih bacaš.“

„Naravno, biću veoma pažljiv“, pomislim, dok mi se u glavi javlja želja da igram gađanje u metu sa glavama mladenaca. Mada će dobro osmišljen udarac vrećicom bombona moći da nađe put bar do njihovih grudi.

Dok ova zamisao polako ispunjava prostor mog uma, pripremam se za bacanje poput bejzbol igrača. Smrtonosni hitac prekriven šećerom značajno leti, toliko značajno da se očese o mladence i nastavlja svojom putanjom, nestajući iza njih.

Začuje se jedno razgovetno „Jaoj“, a ja se sakrijem iza neke rastresite grive, za koju pomislim kako bi bila dobro utočište za golubove.

„Može li se znati ko je taj maloumnik koji ovako baca bombone?“, čujem kako kaže. Cereći se, još više se sakrijem iza žene-živice. Iza nje me niko ne može otkriti.

„Teo!“, proziva me glas koji bih prepoznao bilo gde: moj prijatelj Silvio, osuđenik, približava mi se sa ratobornim izrazom na licu. Hteo bih da pobegnem, ali sam priklešten u stampeu svatova.

„Upozorio sam te, Teo. Bez gluposti na mom venčanju!“

Izvlačim se napolje, sa rukama podignutim uvis i smeškom. „Daj, Silvio! Ne misliš valjda da sam namerno!“

On me prostreli pogledom. „Kao da te ne znam! Prvo si hrkao kao motorna testera tokom ceremonije...“

„... Hrkao?“

„Da... hrkao. Otpadao je malter od vibracija, bio si gori od *hilti* bušilice! Atakovao si na naš život bombonama, i kao da to nije dovoljno, obukao si se kao za sahranu!“

Skidam naočare i pljesnem ga po ramenu. „Već sam ti rekao da nije bilo namerno. A što se tiče izbora garderobe... verujem da ništa ne bi bilo prikladnije. Oplakujem gubitak prijatelja.“

„Nešto ozbiljno nije u redu sa tom tvojom iskvaenom glavudžom! Danas je slavlje!“

„Možda za tebe“, odgovaram sležući ramenima. Nemam više volje da nastavljam ovaj razgovor.

Silvio ne insistira jer ga traže ostale zvanice, žele da ga obaspu poljupcima i da se protrljaju o mladu kao da je relikvija Madone iz Pompeje od koje iščekuju čuda. Udavače već zauzimaju poziciju merkajući bidermajer. Kakve jadnice!

Neko me odlučno prstom kucne po ramenu. Okrećem se i ne vidim nikog ispred sebe. Ma šta je...? O, da, treba da pogledam niže. Poprilično niže.

Neka zdepasta devojka me grabi kandžama za rame odozdo, ispod mog vidnog polja.

Vitla vrećicom bombona kao nekonvencionalnim oružjem.

„Mogao si da me oslepiš ovim čudom!“, viče kivnim glasom.

Dobro je osmotrim. Plavuša, ali to joj je jedina vrlina: pored toga što je niska, previše je mesnata i ima nebitno lice. Još nosi i naočare... čekaj, šta je ovo?

Primećujem da je desno staklo naprslo i da joj daje neki neodređeni štreberski izgled.

„Jel' ti inače ideš okolo sa tako neuglednim naočarima?“, primećujem s gnušanjem. Ono što ne podržavam kod devojaka je aljkavost. Ne sviđaju mi se loše negovane žene. Niti je ova ovde moj tip. Ne može ni izdaleka da priđe mom tipu žene.

„Još se praviš duhovit? Ti si mi uništio naočare!“

Trudim se da zadržim spokojan izraz, bez pomeranja mišića, što je prilično teško jer osećam potrebu da prasnem u smeh pravo njoj u lice.

„Prema tvom mišljenju, ja sam neki čarobnjak? Kako bih mogao da ti pololim naočare a da ih i ne dotaknem?“

Žao mi je, nisi moj tip

„Sa prokletom vrećicom bombona, eto kako!“

Devojka je poprilično pocrvenela, što njenu celokupnu pojavu čini još neprijatnijom za oko. Upućujem joj svoj mangupski osmeh. Eto malo radosti i za nju. Danas sam dobro raspoložen.

„Žao mi je, ali mislim da si pogrešila.“

„Ne, nisam pogrešila!“

„Ja ti kažem da jesi“, kažem udaljavajući se. Razgovor postaje dosadan za moj ukus. Nikad ne razgovaram sa ružnim ženama. Zapravo, nikad ne razgovaram sa ženama i tačka. Dovoljno mi je da ih nateram da pričaju ili još bolje da pretresaju čitav kalendar dok su poda mnom. Za to sam prirodno talentovan.

„Ej, ti“, nastavlja zdepasta, gura me kako bih se ponovo okrenuo.

Prevrćem očima. Šta sam to toliko loše uradio da zaslužim ovakvu kaznu? Ne čini mi se da sam bio tako loš.

Neki zvuk u daljini kao da hoće da demantuje ovu moju bogohulnu misao. Čak se i nebo danas poigrava sa mnom.

„Šta je sad?“

Ton mi nije baš susretljiv. Već sam dosta vremena izgubio sa ovom... ovom... sa ovom ovde.

„Učtiva osoba bi se izvinila i ponudila da plati štetu.“

S mukom zadržavam smeh. „Dobro, ponosan sam na to što nisam učtiv, lutka.“

Lutko? E sad sam baš lupio! Možda, recimo, antikvarna lutka.

„Meni se obraćaš sa *lutko?*“, prosikće. Izgleda uvređeno.

„Smatraj to komplimentom“, dajem joj do znanja.

Budala. Šta se vređa? Kada će to ponovo da joj se desi?

„Ti si jedna prostačina!“

Nije baš da je to najgora stvar koju su mi do sada rekli.

Uopšte se ne osećam uvređeno.

„Biće da si u pravu“, zaključujem i okrećem se.

Samo mi je ova falila!

Ana Carlenga

Ionako proslavljam dan kad moj prijatelj gubi slobodu, a tek ovo nema nikakvog smisla. Moram da se pretvaram da se zabavljam, a kao da to nije dovoljno, još moram da tolerišem blizinu neverovatnih ženskih primeraka.

Ova plavuša je stvarno iritantna. Bolje da se držim na što većem odstojanju od nje. Ne bih želeo da ispadne da je od onih koje love po venčanjima.

Nema šta tu da se lovi, draga. Uopšte nisi moj tip.

Drugo poglavlje

SARA

Mrzim venčanja.

Da se ne radi o venčanju moje rođene sestre, izmislila bih izgovor da sam bolesna. Međutim, ovde sam, preslišavajući se po hiljaditi put koji su to razlozi zbog kojih sam primorana da dođem.

Ne razumem baš smisao ove ceremonije. Znam, znam, trebalo bi da budem srećna zbog sestre, ali budimo iskreni! Kakve šanse ima da bude srećna sa nekim ko je maltene sve do juče bio čuveni ženskaroš u široj okolini? Trebalo bi da verujemo u bajke i da se nadamo da je ljubav razbila čini?

Na sreću, pragmatika mi je jača strana, i što se mene tiče, ovo je jedan izgubljen dan.

Uzdišem rezignirano tokom razmene prstenja, dok moja majka i kojekakve tetke počinju da plaču. Daju silne evre za lepotu, a onda sve unište: logika venčanja.

U Napulju, to se zna, to su događaji koji izvlače ono najbolje iz svakog pojedinca... To je takmičenje ko je najoriginalniji, najraskošniji... naj... smešniji.

Eto. Ne bih umela da nađem prikladniju reč. Umem sa rečima, i zato znam šta govorim. Mesecima sam tolerisala sestrina naklapanja o venčanici, fotografu, pozivnicama, cvetnim dekoracijama, restoranu. Jednom rečju, milina. Prilično sam tolerantna osoba i stvarno volim svoju sestru, ali kunem se da je bilo trenutaka kada je moje strpljenje bilo na teškoj probi.

„Kako možeš da ne budeš uzbuđena?“, jeca pored mene rođaka Rita. „Tako je romantično!“

„Šta je tebi romantično u gomili ljudi koja se usred jula znoji pod kupolom crkve?“

„To kažeš jer nemaš dečka!“

„Zato je tako namrštena“, doliva ulje na vatru Simona, još jedna naša rođaka.

Gospode bože, šta sam to učinila da zaslužim ovo?

„Tišina! Sad će da zakluče brak!“, prekoreva nas moja majka, u stavu Terminatora: niko i ništa neće moći da joj upropasti ovaj dan.

Zatvaram usta, odlučna da sačuvam želudac koji je već stavljen na tešku probu. Uostalom moram da se potrudim da ga održim zdravim imajući u vidu švedski sto. Ako moram da patim, onda neka bude zbog toga što stomak punim gadostima.

Mada, iskreno govoreći, čak i ja koja mrzim što sam ovde primećujem da se dešava nešto neprilično. S vremena na vreme se bazilikom prolomi neki ne baš prijatni zvuk: kao da se još neko smrtno dosađivao a onda slatko zadremao. Čak i zahrkao.

Zvuk je tako prepoznatljiv da se ne može zameniti za neki drugi. Moja majka se pretvara da ništa ne čuje, ali je zaista nemoguće ignorisati ga. Više njih se okreće da vidi odakle dopire ta neprijatna buka. Pratim putanju i malo mi fali da se nasmejem kad ugledam krivca: neki tamnokosi muškarac od tridesetak godina. Sav je u crnom, a nosi i naočare za sunce. U crkvi. Verovatno je očekivao da će mu se prispravati, pa ih je poneo kako bi zamaskirao zatvorene oči.

Žao mi je, nisi moj tip

Samo što je devijacija u nosu na prilično bučan način otkrila njegovu „interesovanje“ za ono što se okolo dešava.

Ako bih morala da pogađam, kladim se da se radi o jednom od mladoženjinih ortaka po pijanstvu.

Divan prijatelj, nema šta. Verovatno bi trebalo da budem besna na njega, ali na kraju krajeva ne radi se o mom venčanju.

Brzo se okrećem i prestajem da obraćam pažnju: to je samo još jedan glupav i površan tip.

Hvala bogu te je kilometarsko predanje okončano. Došao je trenutak potpisivanja. Htela bih da se lansiram napolje, ali me majka grčevito hvata: odlučna je u tome da ne propusti ni sekundu dešavanja i želi po svaku cenu i mene u to da uvuče. A ja bih samo želela da se ponovo dokopam sunčeve svetlosti!

Evo me, međutim, kako stojim pritisnuta grudima tetke Filomene koja je odlučila da me tretira kao plišanog medvedića, kako bi nekako iskalila svoju sreću.

„Lepa moja sestričina! Moja lepa sestričina se udala! Svakog dana se molim da vidim i tvoj svadbeni dan!“, priznaje bez zadržke.

„Čuvaj molitve za svoje ćerke, tetka“, promrmljam u pokušaju da se izbavim.

„Oh, ali mojim ćerkama ne trebaju molitve.“ Ono što se podrazumeva je „Tebi, međutim...“

Nema šta, moji rođaci su taktični poput slona.

Mogu već da pretpostavim o čemu razmišlja. Ja sam ona jedna sestričina, ona koja sa trideset godina još nije udata, koja je na venčanje svoje mlađe sestre došla bez dečka. Kad sam ja u pitanju, moje stanje se smatra pravom pravcatom tragedijom.

Prezirem činjenicu da me gledaju kao neku nesrećnu žrtvu nesnađenu u društvu. Ja društvo držim u svojim rukama! Ili se bar trudim.

Koliko još moram da tolerišem ovaj njen sažaljiv pogled? Satima?

„Saro, stegni zube i misli na švedski sto“, ponavljam kao mantru dok se približavam sestri da joj čestitam.

Sonja je oličjenje sreće: lepa, jednostavno rečeno, nasledila je od roditelja svu visinu koju ja nisam. Kao kompenzaciju, dobila sam kukove i obline koji vrede za dvoje, ali to su samo detalji.

Sestra me nežno grli, ali pogled joj je poput magneta usmeren ka taze suprugu, koji kako izgleda ne uspeva da bude bez nje previše dugo, pa zato žirim da je oslobodim. Ne volim da budem levo smetalo. Upućujemo se ka izlazu, a ja sam tik iza njih, ali odmah shvatam da to i nije baš briljantna ideja: napolju su svi razmešteni kao snajperisti spremni da odapnu pirinač. Ono čega se naročito gnušam do nesnosnih razmera je upravo pirinač koji se lepi svuda i ulazi ti čak i u gaće.

Izraz dosade se u trenutku menja u izraz čistog terora kada shvatim da pored pirinča bacaju i vrećice bombona. Nejasna pomama da urade još nešto pride: ali kakvu nameru imaju? Da nas ubiju tim vrećetinama?

Nisam imala vremena ni da razmislim kada je jedan leteći objekat nakon salta doleteo meni posred lica. Pokušaj da se zaštitim ne uspeva jer se šećerni projektil zabija u jedno staklo mojih naočara. Mojih novih naočara, da budem precizna.

„Teo!“, više mladoženja, upirući furiozno ka čoveku u crnom, istom onom koji nas je razveseljavao svojim hrkanjem u c-molu. On je, dakle, krivac?

Skidam naočare i škiljim. Može da se desi jedna od dve solucije: ili da budem osuđena na veče koje ću provesti tako što ću opipavati zidove kako ne bih pala, ili da ih ostavim i pomirim se sa sudbinom da ću glupavo izgledati. Ponovo stavljam naočare na nos i tog trenutka odlučujem da se suočim sa uspavanim lepotanom. Njegov gest je bio unapred planiran, i mogu da se kladim da je ciljao da pogodi brus.

Moj pokušaj da sa njim razgovaram nije postigao očekivani efekat: ne samo da nije govorio kao džentlmen, to nisam ni očekivala, već me je i gledao kao da sam mušica koja mu je upala u oko...

Moja ratnička borbenost dostigla je najviši mogući nivo dok me je on ispitivao kao da treba da napiše recenziju o meni. Po njegovom

Žao mi je, nisi moj tip

pogledu rekla bih da bi mi dao samo jednu zvezdicu. Kao da je on mnogo lep!

U stvari... baš jeste lep, sa tom tamnom kosom i plavim očima. Visok je i savršeno izvajanog tela. Mogu da budem cinična i skeptična, ali znam da prepoznam lepog momka kad ga vidim, čak i kad mi radi samo jedno oko, kao sada. Učinio mi je čast da skine skupocene naočare za sunce i sad pokušava da me omađija svojim zgađenim pogledom. Ma šta misli ko je on? Izgleda lepo, ali verujem da je dubok kao voda u kašičici kafe. Čovek bez čvrstine.

„Ti si prostačina!“, napadam bez previše uvertire. Što je čudno, jer inače nisam tako neučtiva prema nepoznatima, ali ovaj ovde izvlači ono najgore iz mene i tvrdim da je sve njegova krivica.

„Biće da si u pravu“, ima hrabrosti da mi odgovori i potapše me po ramenu bežeći kao da mu je vukodlak za petama.

Kakav... kakav...

Moj mozak ne uspeva da formuliše adekvatnu uvredu. Trenutak samo! Nije valjda pobjegao jer je pomislio, iz nekog samo njemu znalog uvrnutog razloga, da pokušavam da flertujem sa njim?

Ako je sudeći na prvi pogled, mora da ima ego veliki poput zamka na naduvavanje, onih koje koriste deca na rođendanskim zabavama. Da li zbog toga opravdano strahuje da hoću nešto da imam sa njim?

Od te pomisli prasnem u prilično bučan smeh: to je stvarno potpuno besmisleno.

Žao mi je, dragi, ali nisi moj tip.

Treće poglavlje

TEO

Već sam na četvrtoj čaši proseka. Kako bih preživio ovaj dan, potreban mi je određeni nivo alkohola u krvi. Verovatno ću kasnije da oteram loše raspoloženje sa Monikom ili Terezom. Ili Ramonom.

Nije da baš ima neke razlike, ne primećujem detalje kad jednom konačno završe u mom krevetu. Možda je Tereza najpokvarenija, sad kad bolje razmislim.

„Hoćeš da se dokrajčiš? Teško ćeš uspeti da se napiješ sa ovom robom. To je samo obojena vodica, mada su mi je dobro naplatili.“

Vidi, vidi, moj bivši prijatelj se konačno setio da postojim!

„A što tebe zanima koji mi je nivo alkohola u krvi? Pošto se nisi brinuo da me upoznaš sa svojim bolesnim namerama, ne vidim zašto bih uopšte morao da te slušam. Probaću da se napijem ovim veoma lošim bučkurišem.“

„Daj, molim te, Teo. Ne budi dete! Zar ne možeš jednostavno da budeš srećan zbog mene?“

„Nije da ne mogu. Mi smo bili Teo i Silvio, Bič Božji među ženama! Oni sa motom „ubodi pa odi“! A sad si me ostavio sa Alesandrom i Lukom, koji ne mogu nikog da odvuku u krevet ni čudom. Ja ću

morati da radim tvoj posao, dok smo pre bili tim. Nema više slobodnih jebačina, Silvio. Shvataš li šta si uradio? Čega si se odrekao?“

Nekoliko zvanica mi upućuje kivne poglede, ali baš me briga za njih!

„Slobodne jebačine nisu više tako zabavne“, ima hrabrosti da mi odgovori.

Napravim krst prstima ispred njegovog lica. „Odstupi, sotono! Ko si ti? Gde je moj prijatelj? Onaj pravi, a ne ova krojačka lutka koja stoji preda mnom.“

Silvio se smeje i vrti glavom. Uopšte ne izgleda pogođen. „Samo sam odrastao. Možda bi trebalo i ti.“

„Ja nikad neću odrasti“, odgovaram sležući ramenima.

„Dobro, žao mi je što tako misliš, ali pre ili kasnije će se dogoditi. Kada upoznaš ženu zbog koje ćeš izgubiti glavu...“

„Kada truba strašnog suda zazvoni da vrati mrtve u život. Predstavio si apokaliptični scenario. Ljubav i ja smo na suprotnim stranama. Ne postoji nijedna žena na svetu koja je u stanju da me natera da kapituliram.“

„To sam i ja govorio“, uzvraća Silvio tupavim poluosmehom.

„Tebe je začarala veštica, nema drugog objašnjenja. Mogu li znati šta to ova sad posebno ima? Doduše, moram da priznam da je nadarena sa dve baš dobre dude, ali...“

Jedna dobra ćuška prekida moju rečenicu. „Ne govori tako o mojoj ženi!“

Rezignirano prevrćem očima. Uzaludno je pokušavati da otvoriš oči magarcu.

„Pustimo to. Mislim da ću se sad baciti na hranu. Reci mi bar da si me smestio za sto sa nekim dobrim komadima.“

Vidim da okleva na trenutak. „Ti si meni kao član porodice.“

„Pa...?“, pitam, naslućujući podvalu.

„Za stolom si sa mladim sestrama.“

Uzdah olakšanja. „Pa dobro, ako genetika nije samo mišljenje...“

„Matematika nije samo mišljenje“, ispravlja me.